

Arrest

nr. 183 290 van 2 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 augustus 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 januari 2017.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten naar het oordeel van de verwerende partij werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Immers wordt in de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet gesteld, “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”. Dit houdt in dat geen bevel mag worden gegeven of het bevel niet

ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, in casu het hoorrecht dat volgens de verzoekende partij wordt gegarandeerd in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. In casu dringt zich dan ook een onderzoek van dergelijke argumenten op. Verwerende partij kan in haar nota niet dienstig vooruitlopen op dit onderzoek om tot de onontvankelijkheid van het beroep te besluiten.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, moet dan ook worden verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel van zijn verzoekschrift aan: “*Schending van het hoorrecht – art. 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie.*”

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 20 december 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 2 januari 2017 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van 9 februari 2017 staat het volgende vermeld: “*De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat er “iets is misgelopen” met het bevel om het grondgebied te verlaten en dat het administratief dossier, de nota met opmerkingen en de beschikking haar daarop geen antwoord bieden. Zij zet uiteen dat zij op 18 augustus 2016 werd aangehouden en werd verhoord in het bijzijn van haar advocaat – ten bewijze waarvan deze laatste een print van een Salduz-webapplicatie bij het verzoekschrift heeft gevoegd – en dat zij binnen de 24 uur werd vrijgelaten aangezien zij niet onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst. Evenwel kreeg zij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend dat is gedateerd op 22 augustus 2016 en meent zij dat dit, hoewel zij hiernaar nog steeds het raden heeft, mogelijk is te verklaren doordat dit bevel een andere persoon betreft. De verwerende partij repliceert dat de verzoekende partij de akte van kennisgeving van het bevel heeft ondertekend, dat het bevel tevens het ov-nummer van de verzoekende partij vermeldt en dat niets haar verplicht om een document te ondertekenen indien zij het niet eens is met de inhoud ervan. Zij merkt tevens op dat een eventuele verkeerde datum op het bevel om het grondgebied te verlaten niets wijzigt aan de inhoud ervan. Waar de voorzitter opmerkt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift een uitgebreide theoretische uiteenzetting geeft omtrent het recht om te worden gehoord, maar nergens concreet aangeeft welke informatie zij had kunnen meedelen die de uitkomst van het beslissingsproces in andere zin had kunnen beïnvloeden, bevestigt de verzoekende partij dat de beschikking op dit punt correct is. De verwerende partij heeft hierbij geen opmerkingen.*”

2.5 Het betoog kan niet worden bijgetreden. Het bestreden bevel vermeldt als datum waarop het werd getroffen, 22 augustus 2016 en vermeldt het OV-nummer dat de verzoekende partij betreft. Verzoeker maakt niet concreet dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een andere persoon betreft en toont niet aan dat hij kan bogen op een legale verblijfssituatie waar het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een illegale verblijfssituatie vaststelt. Voorts merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift aan een – volgens hem – verkeerde datum van het bestreden bevel om het grond-

gebied te verlaten gekoppeld had dat hij voor de totstandkoming van de bestreden beslissing “*nuttige informatie [zou] aangereikt hebben welke de appreciatie van de Staatssecretaris kon hebben beïnvloed*”. Verzoeker gaat ter terechtzitting akkoord met de vaststelling in de beschikking dat hij zich met betrekking tot de opgeworpen schending van het hoorrecht beperkt tot een theoretische uiteenzetting en dat hij niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andersluidende beslissing. Verzoeker heeft bijkomend dan ook geen belang bij zijn kritiek.

2.6. Gelet op voorgaande brengt verzoeker geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder in de nota met opmerkingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA